

မိုးလင်း

လွမ်းငြဲရာထင်မတျန်ရစ်ပါနဲ့။
TIN SHWEI HO

(၁)

"မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

တံခါးဝက ဇလပ်ဖြူကို ဆီးကြိုလိုက်သော အသံက လွန်စွာပင် မာတင်းနေသည်။ ။

ရုပ်ရည်က တည်ကြည် ချောမွေ့သလောက် မျက်နှာထားက တင်းထန်လွန်းနေသည်။ ။

"ဦး.... ဦးဝေနိုင်ဦး ဟုတ်ပါတယ်နော်"

အရက်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်နှင့် လူခန့်ချောကို မဝံ့မရဲ အကြည့်များ နှင့် ဇလပ်ဖြူက မော့ ကြည့်ရင်းပြောသည်။ ။

မြင့်မိုးစွာ ရပ်နေသော သူ့ထံမှ သူမရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်နေသော အကြည့်များ သည် လွန်စွာ စူးရဲနေသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းကို...."

နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ဇလပ်ဖြူ ထပ်မေးသည်။ ။ ဇလပ်ဖြူက သူ့ရဲ့ နက်ရှိုင်းသော စူးစမ်းသည့် အကြည့်အောက်မှာ အလွန်အနေကျပ်နေသည်။ ။

တုန်ယင်လှိုက်မောသော အသံလေးနှင့် ဇလပ်ဖြူက ပြန်ဖြေသည်။ ။ လက်ထဲက စာလေးကိုလည်း သူ့ဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ နာမည် ဇလပ်ဖြူပါ"

သူ့အသံအာရုံထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မဟုတ်။ ဝိုးတဝါး ရှိနေသော အမည်ကို ဝေနိုင်ဦးက ကြားသိရသည် ။ ဇလပ်ဖြူရဲ့ လက်ထဲက စာကို လှမ်းယူပြီးဖောက်ဖတ်သည် ။

မောင်ဝေနိုင်

ဆိုသော ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော စာကို၊ ဝေနိုင်ဦးက စတင်ဖတ်လိုက်သည် ။

ဒေါ်လေး မကျန်းမမာဖြစ်နေလို့ ဒီစာကို ကြိုပြီး ရေးထား ခဲ့ပါတယ် ။ မောင်ဝေနိုင်ရဲ့ ကျေးဇူး တွေ ဒေါ်လေးအပေါ်မှာ ဆပ်လို့ မကုန်အောင် ရှိနေပါပြီကွယ်။

ခုလည်း ထပ်ပြီး အလိုက်မသိ၊ အကူအညီတောင်းလေခြင်းလို့ စေတနာ မပျက်လိုက်ပါနဲ့ ကွယ်၊ ဒေါ်လေး တိမ်းပါးသွားရင် သမီးလေး ဇလပ်ဖြူတစ်ယောက် မျက်စိသူငယ်နဲ့ အားကိုးရာမဲ့ နေတော့မယ် ကွယ် ။

သူ့အစ်ကို ဆိုတာလည်း ဘာမှ အားကိုးလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ဒေါ်လေးထင်တယ်၊ ငယ်ငယ်က တည်းက ကွဲခဲ့ကြတဲ့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် လမ်းတွေ့ရင်တောင် မောင်နှမဆိုတာ သိချင်မှု သိကြလိမ့် မယ်။

ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးမှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ မောင်ဝေနိုင်တစ်ယောက် ပဲရှိပါတယ်၊ ဒေါ်လေး မရှိ တဲ့ နောက် သမီးလေးကို ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ဒေါ်လေးရဲ့ ဆန္ဒကို ကြည် ကြည်ဖြူဖြူ လိုက်လျောမယ်လို့ ပြည့်ဝစွာ ယုံကြည်ထားပါတယ်။ သမီးလေး ဇလပ်ဖြူကို ညီမလေးတစ် ယောက်ကို စောင့်ရှောက်မယ်လို့ လည်း

ယုံကြည်ပါတယ်။ မောင်ဝေနိုင်တစ်ယောက် သည့်ထက် ဆတက် ထမ်း
ပိုး အောင်မြင်ကျော်ကြား၊ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝပါစေလို့ ဒေါ်လေး ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။

မောင်ဝေနိုင်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တဲ့

ဒေါ်လေး
ဒေါ်ဖြူလေး

စာကိုဆုံးအောင်ဖတ်ပြီး ဝေနိုင်ဦး၏ အကြည့်များ ၊ ဇလပ်ဖြူထံသို့
စိုက်ခနဲ ကျရောက်လာပြန် သည် ။

"မင်းက ဒေါ်လေးဖြူရဲ့ သမီး ဇလပ်ဖြူပေါ့"

မျက်ခုံးကိုချိပြီးမေးလာသော လေသံမာမာနှင့် သူ့ကို ဇလပ်ဖြူက မ
ဝံ့မရဲနှင့် ပြန်ကြည့်သည် ။ ညင်သာ ပျော့ပျောင်းခြင်းမရှိသော သူ၏
လေသံကိုလည်း လွန်စွာစိတ် မတွေ့အောင် ရှိနေသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဇလပ်ဖြူ ပြန်ဖြေလိုက်သော အသံက တိုးလျသော်လည်း နူးညံ့ သိမ်
မွေ့မှု အင်အားက နည်းပါနေ သည် ။

သူမကို အိမ်ထဲသို့ မခေါ်သေးဘဲ၊ တံခါးပေါက်ဝမှာ သာ ဧည့်ခံနေ
သော ဝေနိုင်ဦးကို စိတ်တိုနေ သည် ။

"ဒေါ်လေးဖြူက ခုဘယ်မှာ လဲ"

"မေမေ ဆုံးသွားပါပြီ"

"ဟင်....ဘယ်တုန်းကလဲ"

"တစ်လရှိသွားပါပြီ"

"ဆုံးဆုံးချင်း တို့ ကို ဘာလို့ အကြောင်းမကြား ရတာလဲ"

"အကြောင်းကြားရမှန်း မသိလို့ ပါ"

သူကလည်း အသံပြတ်နှင့်ပြောသလို ဇလပ်ဖြူကလည်း အသံပြတ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။ ။

"စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောရင်ပိုပြီးသင့်လျော်မယ် ဇလပ်ဖြူ"

ဇလပ်ဖြူရဲ့ စကားကို မနှစ်မြို့စွာနှင့် ဝေနိုင်ဦးက ရှိနေသည်။ သူ့ကို တမင်ရွတ်ပြီး ပြောနေသည် လို့ ဝေနိုင်ဦးက ယူဆသည်။ ။

"ကျွန်မ ကောင်းကောင်း ပဲ ပြောနေတာပါ ဦးဝေနိုင်ဦး၊ ဒါကို တစ်မျိုးသဘောပေါက်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးလေ"

ဝေနိုင်ဦးရဲ့ အကြည့်က သူမရဲ့ ခြေထောက်ဘေး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တုံးလုံးလေးရှိနေသော ခရီး ဆောင်သေတ္တာလေးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

"ကဲ...အိမ်ထဲဝင်ဦး"

ဇလပ်ဖြူရဲ့ ရှေ့ကနေ သူက လှည့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ။ ခရီးဆောင်သေတ္တာလေးကို ဆွဲပြီး ဇလပ်ဖြူက သူ့နောက်ကနေ အိမ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။ ။

ခမ်းနားထည်ဝါနေသော ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲသို့ ဇလပ်ဖြူ ရောက်ရှိလာသည်။ ။ အသုံးအဆောင် အပြင်အဆင်တွေက သိပ်ကို အနောက်တိုင်းဆန်နေသည်။ ။

"စာရေးဆရာဆိုပြီး အိမ်ကိုပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ ဘိုဆန်လွန်းတယ်၊ အံ့ရော"

စိတ်ထဲကနေ ဇလပ်ဖြူက ရေရေလည်လည်ကြီးပင် ဝေဖန်ပစ်လိုက်သည်။ ။ မြင်မြင်ချင်း၊ ဝေနိုင်ဦးအပေါ်မှာ မကြည်မလင်စိတ်လေး အစွန်းထွက်သွားသည်။ ။

"ခဏထိုင်ဦး"

ဝေနိုင်ဦးက လေသံပြတ်ပြတ်နှင့်ပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲက ပျောက်သွားသည်။ ။ ဇလပ်ဖြူက ဧည့် ခန်းကို ဝှေ့ဝဲကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက နေ အပြင်အဆင် အမွမ်းအမံကို ပြောင်းလဲပစ်ချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။ ။

"ဒီလို ထည်ဝါသားနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မြန်မာလက်လှလှ၊ ပန်းပု၊ ပန်းချီတွေနဲ့ ပြင်ဆင်လိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ"

စိတ်ကူးယဉ်စွာနှင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကြီး တွေးနေသည်။ ။ ဆိုဖာဆက်တီ တွေကအစ ပြောင်းလဲပစ်ချင် စိတ် ပေါက်နေသည်။ ။

ဝေနိုင်ဦး ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ သူ့လက်ထဲမှာ စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ပါလာသည်။ ။ ဇလပ်ဖြူ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဝေနိုင်ဦးက စီးကရက်ကို သွားယူသည်။ ။

စီးကရက်ဘူးထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှိသည်။ ။ တစ်ရှိုက်ဖွာပြီး ဇလပ်ဖြူကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။ သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်တွေက လွန်စွာပင် ကြည့်၍ ကောင်းနေသည်။ ။

"ဒေါ်လေးဖြူက မင်းကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ဖို့ တို့ ကို တာဝန်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတော့ တို့ ကလဲ တာဝန်ယူရမှာ ပေါ့"

"ကြည့်....ပြောပုံက မေမေ အပ်ခဲ့လို့ မလွဲမရှောင်သာလို့ လက်ခံတဲ့ သဘောပေါ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က လိုလာပုံ မရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘော"

အားငယ်စိတ်တွေ ဇလပ်ဖြူရဲ့ ရင်မှာ အလှအယက်ဝင်လာသည်။ ။

ဝေနိုင်ဦးရဲ့ ထောက်ပံ့ကူညီမှုအောက်မှာ နေလိုစိတ်ပင် မရှိတော့ပါ။

"မေမေက မဆုံးခင်က မှာ ခဲ့လို့ ကျွန်မ လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်နေမယ် ဆိုရင်ရပါတယ်။ မေမေမှ မရှိတော့ဘဲ၊ ဦးဝေနိုင်ဦး ဘယ်သူ့ကိုမှ အားနာစရာ မလိုပါဘူး။"

ထူထဲသော မျက်ခုံးနှစ်ခု နီးကပ်သွားသည် ။

ဝေနိုင်ဦးက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး သူမကိုကြည့်နေသည် ။

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဇလပ်ဖြူ၊ သေဆုံးသွားတာနဲ့ ၊ အဲဒီလူရဲ့ ဆန္ဒကို မျက်ကွယ်ပြုရ တော့မှာ လား။"

"ကျွန်မက ဦးဝေနိုင်ဦး အတွက် ပြောတာပါ။"

"မင်းထင်သလောက် တို့ မှာ လူမှုရေး အသိစိတ်ဓာတ် မခေါင်းပါး သေးပါဘူးကွာ"

သူမရဲ့ စကားကြောင့် ဝေနိုင်ဦး တော်တော်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ် သွားသည် ကို ဇလပ်ဖြူ သိရပြီး၊ နေရတာ တကယ် ကျည်းကျပ်နေသည် ။

"ကျွန်မရဲ့ စကားလွန်သွားတာများ ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ...."

"ဘုန်းကြီး ခေါင်းခေါက်ပြီးမှ ကန်တော့လို့ ပြောတာတော့ မကောင်း ဘူး၊ အဲဒီ အကျင့်ကို ဖျောက်ဦး။"

ဝေနိုင်ဦးသည် ဆတ်ဆတ်ထိမခံသလို၊ တောင်းပန်လျှင်လည်း မ ကျေတတ်သည့် လူစားလား။

"ကျွန်မက တကယ့်စိတ်ရင်းမှန်နဲ့ အားနာလို့ ပြောလိုက်တာပါ။"

"ဒါပေမဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မပြောခင်စဉ်းစားပြီးမှ ပြောရတယ် ဇ

လပ်ဖြူ"

"ရော.... ခက်လိုက်တဲ့ လူ၊ စကားအကျအနက်ကို ကောက်သလို အရစ်
လဲ အတော်ရှည်တာပဲ"

လူငယ်ပီပီ ခပ်လောင်လောင်လေးပဲ တွေးလိုက်သည်။ ။

ဖြေရှင်းလေရှုပ်လေမို့ ဇလပ်ဖြူက မဖြေရှင်းတော့ပါ။ ပါးစပ်ကို ပိ
တ်ထားလိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ မင်းနေမယ်ဆိုတော့ မင်းအတွက် အခန်းကို စီစဉ်ပေးမယ်၊ ခ
ဏစောင့်ဦး"

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဇလပ်ဖြူကိုထားခဲ့ပြီး ဝေနိုင်ဦးက ပြန်ထွက်သွားသ
ည်။ ။

တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာနှင့် ဇလပ်ဖြူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်
။

(၂)

တစ်ယောက်တည်း ဂူငူငေါင်ငေါင်နှင့် ထိုင်နေရင်း အတွေးများ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ။

ပါကေးကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်သံ မကြားရ၍ အနားသို့ လျှောက်လာသော ခြေသံကို လည်း မကြားပါ။

"မမ အခန်းအသင့်ဖြစ်ပါပြီ"

အနားကပ်၍ ပြောလိုက်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ။

အသံရှင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် အရွယ်လောက်ရှိ ငယ်ရွယ် လှပသော မိန်းကလေးကို တွေ့ရသည်။ ။

အပြုံးချိုချိုနှင့် ရှိနေသော မိန်းကလေးသည် ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ ဇလပ်ဖြူတွေးနေသည်။ ။

မိန်းကလေးရဲ့ သွက်လက်ချက်ချာပုံ၊ ရိုးစင်းသော စကားပြောဟန်လေးကို ကြည့်ရင်း သူမ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဇလပ်ဖြူ လိုက်ပါလာသည်။ ။

"မမက ဒီအိမ်မှာ အမြဲနေမှာ ပေါ့နော်"

"မပြောတတ်သေးပါဘူးကွယ်"

ဝေဦးနိုင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တိတိကျကျ မသိရသေး၍ မတင်မကျ အဖြေကိုသာ ပေးလိုက် သည် ။

"ဒါ....မမနေဖို့ အခန်းပါ၊ လိုတာရှိလဲပြောပါနော်"

ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ခန်းထဲသို့ ဇလပ်ဖြူ ဝင်သည် ။ အခန်းရဲ့ အပြင် အဆင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်သည် ။

"ကြိုက်ရဲ့ လား မမ"

"ကြိုက်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့ ညီမရဲ့ နာမည်ကရော"

"ခွာညို့ပါ မမ၊ ဒီအိမ်မှာ ခွာညို့က မေမေ နေမကောင်းလို့ ချက်ရေး၊ ပြုတ်ရေးကအစ တာဝန် ယူနေရပါတယ်"

"ခွာညို့ မေမေက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲကွယ်"

သွက်လက်ချက်ချာပုံ ရပြီး၊ စကားဖောပုံရသော ခွာညို့ကို မြင်မြင်ချင်း ဇလပ်ဖြူက ခင်သွား သည် ။ ဝေနိုင်ဦးထံမှ မရရှိသော ခင်မင် နွေးထွေးမှုကို ခွာညို့ထံမှ ဇလပ်ဖြူက ရရှိနေသည် ။

"မေမေက အစာအိမ်အနာဖြစ်လို့ ဆေးရုံတက်ကုသနေရတယ်လေ"

"ဪ.... ဟုတ်လား၊ သက်ရောသက်သာရဲ့ လား"

"သက်သာပါတယ် မမ၊ ဒါနဲ့ မမရဲ့ နာမည်ကို ခွာညို့ မသိရသေးဘူးလေ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ကွယ်၊ ဇလပ်ဖြူတဲ့ "

ဇလပ်ဖြူက သဘောကျစွာ ရယ်ပြီးပြောသည် ။ အချိန်တိုအတွင်းမှာပဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် နားလည်မှု ရသွားသည် ။

"ခွာညို့ လုပ်စရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ခွာညို့ မီးဖိုထဲမှာ ရှိနေပါ

တယ်။ မမလုပ်ဖြူ လိုချင် တာရှိရင် ပြောနော်"

"ဟုတ်ပါပြီကွယ်"

သွက်လက်စွာ ထွက်သွားသော မိန်းမငယ်လေးကို လုပ်ဖြူ ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၊ စောစောက တွေ့ဆုံခဲ့ရသော ဝေနိုင်ဦးရဲ့ အကြောင်းများ ဆီ သို့ အတွေးက ရောက်သွားပြန်သည် ။

"အဲဒီလူ ကြည့်ရတာ၊ တော်တော် ပေါင်းရသင်းရခက်မယ့် လူခွစားပဲ ထင်ပါရဲ့ "

စကားပြောဆိုပုံ ထောင့်မကျိုးသော လူတစ်ယောက်ကို မညာမတာဘဲ ဝေဖန်လိုက်သည် ။

အခန်းအောင်းနေပြီး ရေမိုးချိုးကာ၊ အဝတ်အစားလဲသည် ။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲပြီး၊ ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် အတွေးနက်နေသည် ။

"အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက်၊ တစ်ခုခုကို ငါလုပ်ရမယ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ပေးစာကမ်းစာနဲ့ ငါမရှင်သန်ချင်ဘူး"

ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေရတာ၊ ကျောပူသွားပြီမို့၊ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းသည် ။ အမှတ်တမဲ့ ဆင်းအလိုက် ညာဘက်ခြေထောက်ကို ထောက်အမိခြေက ညွတ်ကျသွားသည် ။

ခုတင်ပေါ်ကို ကိုယ်ကိုမှေးချလိုက်ရသည် ။ တင်ဆုံရိုးခွက်ထဲက စူးခနဲ မျက်ကာအောင့်သွား သည် ။ အောင့်သွားသော ခံစားမှုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ နာကျင်သောဝေဒနာကို လုပ်ဖြူ ခံစားလိုက်ရ သည် ။

ဘဝမှာ ငွေရေး၊ ကြေးရေး မပြည့်စုံ ရှိနေရသည့် ကြားထဲ၊ ခုလိုဒုက္ခိ
တ တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရသော ဘဝအတွက် နာကျင်စွာ ခံစားမိပြန်သည်။ ။

ဝေနိုင်ဦးရဲ့ ခြံထဲသို့အဝင်၊ ဂိတ်ဝအနားမှာ ပစ်ခဲ့သော လမ်းလျှောက်
တုတ်ကိုပြေး၍ သတိရ သည် ။ ဝေနိုင်ဦးထံသို့ အလာ၊ မာန်လုပ်ချင်၍ ၊
ပြီးတော့ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း ဘဝကို ဖုံးကွယ်ချင်၍ ပစ်ထားခဲ့ သော လက်
ကိုင်တုတ်ကို သစ္စာဖောက်ခဲ့မိ၍ ခုတော့ ခြေထောက်ကနာကျင်နေပြီ။

လမ်းလျှောက်လျှင် တုတ်ကို အားပြုလျှောက်မှ သက်သာသောသူမ
ရဲ့ ဘဝကို ခေတ္တ ဟန်ဆောင် နိုင်ပေမယ့် ဒဏ်ရာရခဲ့သောခြေထောက်
ကို ဖုံးကွယ်၍ မရပါလား။

အခန်းထဲကထွက်ခဲ့ပြီး ခြံဝဆီသို့ လျှောက်လာသည် ။ ပစ်ထားရစ်ခဲ့
သော လက်ကိုင်တုတ်ကို သွား၍ ကောက်သည် ။ တင်ဆုံရိုးနေရာက တ
စ်ဆစ်ဆစ်နာကျင်နေသည်။ ။

တုတ်ကိုအားပြုပြီး ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် အိမ်ဆီသို့ ဇလပ်ဖြူ
လျှောက်လာသည် ။ ဧည့်ခန်းထဲ သို့ လှမ်းဝင်သည် ။ နာကျင်နေသော
ညာခြေကိုလှမ်းအလိုက် မျက်ခနဲ ခံစားရပြီး မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွား သ
ည် ။

ဇလပ်ဖြူ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာကတည်းက ဝေနိုင်ဦးက တွေ့သည်
။ ဇလပ်ဖြူက တုတ်ကောက် ကို အားပြုပြီး ဝင်လာသည် ကို တအံ့တဩ
နှင့် ကြည့်နေသည် ။

နေရင်းထိုင်ရင်း ဇလပ်ဖြူ ဘာဖြစ်သွား၍ တုတ်ကောက်နှင့် လျှော
က်နေရသည် လဲ။

ဝေနိုင်ဦးက စဉ်းစားနေသည် ။ ခြေထောက်နာနေသည် ကိုသာ အာ

ရုံပြုနေသော ဇလပ်ဖြူက သူမ ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသူကို သတိမပြုမိပါ။

သူမရဲ့ အခန်းဝသို့ အမြန်ရောက်ရန်သာ ဇလပ်ဖြူရဲ့ စိတ်မှာ အာရုံစူးနေသည်။ ဝေနိုင်ဦးကို လုံး ဝမမြင်ပါ။

"ခြေထောက်ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဇလပ်ဖြူ"

"အို....."

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရပါသော စကားကြောင့် ဇလပ်ဖြူရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါသွားသည်။ လန့်သွားသည့်အရှိန်နှင့် လက်ထဲက တုတ်ကောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ခြေလှမ်းကျကြီးများ နှင့် ဝေနိုင်ဦးက ဇလပ်ဖြူအနားသို့ ရောက်လာသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တုံး လုံးရှိနေသော တုတ်ကောက်ကိုကောက်ယူပြီး ဇလပ်ဖြူကို ပြန်ပေးသည်။

အဖြေရှာသောအကြည့်များ နှင့် သူမကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဇလပ်ဖြူရဲ့ မျက်နှာလေး သိပ်ကို အမူအရာပျက်နေသည် ကို ဝေနိုင်ဦးက တွေ့နေသည်။

"မင်းခြေထောက် ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ပြီးတော့.....တုတ်ကောက်က ဘယ်ကရတာလဲ"

ဇလပ်ဖြူလာစဉ်က အသုံးပြုခြင်းကို မတွေ့ခဲ့ရသော တုတ်ကောက်ကို ဝေနိုင်ဦးက သိလိုစိတ်နှင့် မေးသည်။ သူမဖုံးကွယ်ခဲ့သောအဖြစ်အတွက် ဇလပ်ဖြူကပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံရတော့မည်ဖြစ်သည်။

"ဒီတုတ်ကိုအားပြုပြီး လမ်းလျှောက်ခဲ့ရတာ ကျွန်မ ဘဝမှာ သုံးလကျော်ပါပြီ၊ စိတ်ရှုတ်လွန်းလို့ ဒီတုတ်ကောက်ကြီးကို မုန်းလွန်းလို့ ခြံဝ

မှာ ပစ်ချထားခဲ့တာပါ"

အဖြစ်အမှန်အတိုင်း ဇလပ်ဖြူက ရိုးသားစွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်သည် ။ ဝေနိုင်ဦးရဲ့ အကြည့်များ သူ မရဲ့ မျက်နှာမှာ ပဲ တွယ်ကပ်ငြိနေသည် ကိုတွေ့ရသည် ။

လူတစ်ယောက်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်တတ်တာ၊ ဝေနိုင်ဦးရဲ့ ဝါသနာ လေလားလို့ ဇလပ်ဖြူတွေးနေ သည် ။

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီတုတ်ကောက်ကိုအားပြုပြီး လျှောက်ရတဲ့ အကြောင်း အရင်းကို ပြောပြပါလား"

"စိတ်ဝင်စားစရာမရှိတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အကြောင်းကို သိချင်ရင်တော့ ပြောပြပါ့မယ်"

"ဒါဆို မတ်တတ်ကြီးနေရတာ ညောင်းပါတယ်၊ အဲဒီခုမှာ ထိုင်ပါ လား ဇလပ်ဖြူ"

အ နီးရီဆီ ၁၅ ၁၂၁ ဇလပ်ဖြူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။
မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုမှာ ဝေနိုင်ဦးက ဝင်ထိုင်သည် ။

"ကဲ....ဆိုစမ်းပါဦး"

အဖြစ်ဆိုးတဲ့ သူမရဲ့ ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြရမှာ ၊ ဇလပ်ဖြူက နှုတ်လေးနေသည် ။ ဝေနိုင်ဦးက ထပ်မေးမှ ဇလပ်ဖြူက စကားစရန် ပါးစပ်ပြင်သည် ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်လလောက်တုန်းက ကျွန်မ ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ တင်ဆွဲရိုးကျိုးခဲ့တဲ့ အဖြစ်အထိပါပဲ၊ ဆေးရုံပေါ်မှာ ခြောက် လာလောက် ကုသရပါတယ်၊ ဆေးရုံကဆင်းပြီး ခြေထောက်က အကောင်းပကတိ မဖြစ်သေးလို့ ဆက်ပြီး ကုသရပါသေးတယ်"

"အခုရော ကောင်းသွားပြီလား"

"မကောင်းသေးပါဘူး၊ ဘာမှ ထူးခြားလာတယ်လို့ မထင်လို့ ဆက်လဲ မကုတော့ပါဘူး"

"ဆရာဝန်က ဘာပြောလဲ၊ လုံးဝ ပျောက်သွားနိုင်တယ်လို့ မပြောဘူးလား"

"စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ကုသရင် တဖြည်းဖြည်း ကောင်းလာမယ် ပြောတာပဲ"

"ဒါဆို ပြန်ကောင်းဖို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိနေသားပဲ၊ ဘာလို့ ဆက်မကုလဲလို့ "

"စိတ်မရှည်တော့သလို စိတ်ဓာတ်လဲကျနေလို့ "

ဇလပ်ဖြူ ကြည့်ရသည် မှာ သူမရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပုံရသည် ။

စာနာစိတ်တစ်ခုတော့ ဝေခိုင်ဦးရဲ့ ရင်မှာ ဖြစ်သွားပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ထိုစိတ်ကို ဇလပ်ဖြူအား မသိ စေလိုပါ။ ဇလပ်ဖြူရဲ့ မျက်နှာကို အနုစိတ်လေ့လာရင်းနှင့် ဝေခိုင်ဦးက မေးသည် ။

"ဇလပ်ဖြူ မင်းမှာ တကယ်ပဲ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေတာလား"

"ရှင်...."

ဝေခိုင်ဦးက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် မေးလိုက်သည် ကို သဲကွဲစွာ ဇလပ်ဖြူက နားမလည်ပါ။ ဒါကြောင့်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မေးသည် ။

"ဦးဝေခိုင်ဦး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဟင်"

"ဒီလိုလေ၊ မင်းမှာ အားကိုးရာ ဒီအမေပဲ ရှိတော့လား၊ မင်းအဖေ

ရော၊ ကျန်မောင်နှမတွေရော မရှိဘူးလား"

ဝေနိုင်ဦးရဲ့ စကားတွေထဲမှာ သူမကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလက်ခံချင်သည့် ဟန်တွေ နည်းပါးနေ သည် လို့ ဇလပ်ဖြူက ထင်သည်။ ။

"ကျွန်မမှာ အဖေလဲမရှိဘူး၊ တခြား ညီအစ်ကို မောင်နှမလဲ မရှိဘူး"

"သေချာရဲ့ လား ဇလပ်ဖြူ"

ဝေနိုင်ဦးသည် သူမကို လက်မခံချင်ပါလားလို့ ရှက်အားငယ်စိတ်များ နှင့် ဇလပ်ဖြူက တွေး လိုက်သည်။ ။

မျက်နှာထားကလည်း သိသိသာသာ တင်းမာသွားသည်။ ။

"ဦးဝေနိုင်ဦး ကျွန်မကို လက်မခံချင်ဘူး ဆိုတာကို ဘာလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောတာလဲ"

အလွန်တည်ငြိမ် အေးစက်သော မျက်ဝန်း တစ်စုံ သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ ။

"မင်းကို လက်မခံချင်ဘူးလို့ တို့ မပြောမိသေးပါဘူး ဇလပ်ဖြူရယ်"

"ဦးဝေနိုင်ဦးရဲ့ စကားတွေက အဲဒီ အရိပ်အမြွက်တွေကို ပြနေတာပဲ"

"ဘယ်လိုလဲ ဇလပ်ဖြူ၊ မင်းက လူတစ်ယောက်ကို သိပ်ကို အထင်အမြင် မှားတတ်ပါလား"

ထပ်ပြီး ဆင်ခြေတက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဇလပ်ဖြူက ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

"နောက်ပြီး မင်းကို ပြောရဦးမယ်၊ မင်းနဲ့ တို့ အသက်သိပ်ကွာလှမှ ခုနစ်နှစ်ရှစ်နှစ်ပေါ့၊ တို့ ကို ဦးကြီးတပ်ခေါ်တာ၊ သိပ်ကို ရင့်ချော်နေသလား"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကိုဝေနိုင်ဦးလို့ ပြောင်းခေါ်ပါ့မယ်"

သေးသေးသွယ်သွယ် နုနုလှလှ မိန်းကလေးကို ဝေနိုင်ဦးက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးပင် ကြည့်လိုက် သည် ။

"မင်းရဲ့ အဖေနဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အကြောင်း မင်းတကယ်ပဲ မသိဘူးလား ဇလပ်ဖြူ"

ဝေနိုင်ဦးကို စူးစိုက်သော အကြည့်များ နှင့်ဇလပ်ဖြူက ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဖေဖေတို့ အကြောင်း သူဘယ်လောက် သိထားလဲ၊ ပြီးတော့ မေမေနဲ့ ဘယ်တုန်းကတည်းက ရင်းနှီးနေတာလဲ"

ဝေနိုင်ဦးရဲ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် မော့ကြည့်ပြီး အကြည့်ကို လွှဲလိုက်သည် ။

"ကိုဝေနိုင်ဦးက ကျွန်မရဲ့ အဖေကို သိလို့ လား"

"မင်းရဲ့ အဖေကို ဒေါ်လေးဖြူဆီက နေသိခဲ့ရတာ၊ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်သမား တစ် ယောက် အဖြစ်၊ တို့ ကောင်းကောင်း ကြီး ကြား ခဲ့ရပါတယ်လေ"

"ရှင်"

ဖခင်ဖြစ်သူကို မညှာမတာကြီး ဝေဖန်လိုက်သော ဝေနိုင်ဦးကို တအံ့တဩကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိ သည် ။

"ကိုဝေနိုင်ဦးက ဒီလိုပဲ လူတစ်ဖက်သားကို ဝေဖန်တတ်သလား"

"တို့ က လူတွေရဲ့ စိတ်သဘာဝကို လေ့လာသုံးသပ်တဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်လေ၊ စာရေး ဆရာဆိုတာ လူတွေရဲ့ အကြောင်းကို၊ လူတွေ

ရဲ့ စိတ်နေသဘောထား၊ ဗီဇကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ရေး တတ်သူမဟုတ်လား ဇလပ်ဖြူ..."

"ဒါနဲ့ ပဲ ... ကျွန်မအဖေကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့"

ရိုရင်းစွဲ မဟုတ်မခံတတ်သည့် စိတ်က လွှတ်ခနဲ စကားများကို ဇလပ်ဖြူရဲ့ ပါးစပ်ကနေပြေး ထွက်စေလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပြီ ဇလပ်ဖြူ"

ဇလပ်ဖြူကို ကြည့်ပြီး ဝေနိုင်ဦးက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီးသည်။ ။

"မင်းလဲ လူပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိလိုက်ရပြန်ပြီလေ"

"လူပဲရှင်၊ လူပီသရမှာ ပေါ့"

"တို့ ဆိုလိုတာကဒီလိုပါကိုယ့်ရဲ့ သွေးသားကို ထိပါးလာရင် မခံတတ်တဲ့ စိတ်ထားကိုပြောတာပါ"

စကားပြောရတာ ကတ်သီးကတ်ဖဲ့နိုင်သော ဝေနိုင်ဦးကို စိတ်ထဲက ချဉ်တင်တင် ဖြစ်နေသည်။ ။

"ကျွန်မ အဖေက မေမေနဲ့ ဘာကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ ဒါ သူတို့ လင်မယားရဲ့ ပြဿနာပဲလေ၊ သားသ မီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မဟာ အဖေကို အဖေလိုပဲ သဘောထားရမှာ ပေါ့"

"မှန်လိုက်တာ ဇလပ်ဖြူရယ်၊ မိဘဆိုတာ ပြစ်မှားကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ"

ဝေနိုင်ဦးရဲ့ ချောမွေ့သော မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း အလွန်မုန်းစရာ ကောင်းသော လူလို့ စိတ်ထဲက သတ်မှတ်မိပေမယ့်၊ ဇလပ်ဖြူရဲ့ နှလုံး

သားလေးဖျပ်ခနဲထခုန်သည်။ ။

မင်းရဲ့ အမေဟာ တော်တော် သနားစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘဝကို ရုန်းကန် ပြီး မင်းကိုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူလေးရဲ့ အကြောင်းတွေကို ဝေနိုင်ဦး တော်တော် သိနေသည် လို့ ဇလပ်ဖြူ ခန့်မှန်းမိသည်။ ။

"ည ခုနစ်နာရီမှာ ညစာစားမှာ ၊ ထမင်းစားခန်းကို မင်းလာခဲ့ပါ"

စကားကို တိခနဲဖြတ်ပြီး ဝေနိုင်ဦးက သူမ အနားမှ ထွက်သွားသည် ။ တုတ်ကောက်ကို အားပြု ပြီး ဇလပ်ဖြူကထရပ်သည် ။ သူမ အခန်းဆီ သို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာခဲ့ရင်းက ဝေနိုင်ဦးရဲ့ အကြောင်း များ ခေါင်းထဲမှာ ပါလာသည် ။

(၃)

ခြံထဲမှာ ပြေးဆော့ ကစားနေသောကလေးသံများကို ဇလပ်ဖြူကြား၍ ပြတင်းပေါက်ကနေခြံထဲ သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ခုနစ်နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ။ လိုက်တမ်းပြေး တမ်း ကစားသည်။ ။ အော်ဟစ်ပြေးဆော့နေသံက ခြံထဲမှာ လျှံနေပြီ အိမ်ထဲသို့ပင် စီးဝင်လာသည်။ ။

"မျိုးမျိုးနဲ့ တိုးတိုး ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဘာလို့ အရမ်းအာပြုပြီး အော်နေကြတာလဲ

ခွာညိုရဲ့ လှမ်းမာန်လိုက်သော အသံကို ဇလပ်ဖြူကြားရသည်။ ။ ကလေးနှစ်ယောက်က အော်ဆဲ၊ ပြေးမြဲပါ။"

"ဟိတ် ... ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဒီကိုလာခဲ့စမ်း"

ခွာညိုက လေသံကို ပိုပြီး မာကာပြောသည်။ ။ ခွာညိုလေသံမာလျှင် မကြာခင် လက်ပါပါလာ တတ်သည် ကို သိသော ကလေးနှစ်ယောက်၊ ခွာညိုထံသို့ ပြေးလာကြသည်။ ။

"လာခဲ့ကြစမ်း နင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာသိပ်ကဲတာပဲ၊ ကိုကိုကြီး စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်"

ဆော့ကစားနေသည် ကို အနှောက်အယှက်ပေးသည် လို့ ထင်သော ကလေးနှစ်ယောက်က ပွစိပွစိ ပါးစပ်ကလေးတွေနှင့်၊ ရှုသိုးသိုး မျက်နှာဖြင့် ခွာညို့ကို မော့ကြည့်သည်။

"ကိုကိုကြီးက မဆူပါဘူး၊ မျိုးတို့ ကိုချစ်တယ်၊ မမခွာညို့သာ အလကားနေရင်း ဆူနေတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဆူတာကိုပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း အလကားဆူနေတာပဲ ..."

"တယ် ... ငါခေါင်းခေါက်လိုက်ရ"

တိုးတိုးရဲ့ ခေါင်းပေါ်သို့ ခွာညို့ရဲ့ လက်ဆစ်က ရောက်သွားသည်။ ဒေါက်ခနဲ မြည်သံနှင့် အတူ တိုး တိုးရဲ့ မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားသည်။

"ခွာညို့ရယ်၊ ကလေးတွေကို မရိုက်ပါနဲ့၊ ကစားပါစေ"

အသံနှင့်အတူ ကလေးများ ဆီသို့ ဝေနိုင်ဦးက ရောက်လာသည်။ အခန်းဆီးကြားကနေ ထိုမြင် ကွင်းကို ဇလပ်ဖြူက ချောင်းကြည့်နေသည်။

"ကိုကိုကြီး အရမ်းအလိုလိုက်လို့ သူတို့ တွေ ကဲနေကြတာ သိလား၊ ခွာညို့ရဲ့ စကားကို လုံးဝ မနာ ခံချင်တော့ဘူး"

"မျိုးမျိုးနဲ့ တိုးတိုးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်တယ် လိမ္မာတယ်၊ ဆိုးတာက မမခွာညို့"

ဝေနိုင်ဦးက သဘောကျစွာနှင့် တဟားဟား အော်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆံ ပင်လေးတွေကို ဆွဲဖွလိုက်သည်။

ခွာညို့က ကလေးနှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် ရှိနေသည်။

ဝေနိုင်ဦးက ကလေးချစ်တတ် သည့် စိတ်ထားကို ဇလပ်ဖြူ မြင်တွေ့လို က်သည် ။

"မျိုးမျိုးနဲ့ တိုးတိုး ကျောင်းကပြန် လာပြီး ရေမချိုးရသေးဘူး မဟုတ် လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုကိုကြီး"

"ရေသွားချိုး၊ ပြီးရင် ထမင်းစား၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်"

နှစ်ယောက်စလုံး ခြံ၏ နောက်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားကြသည် ။ ဝေနိုင် ဦးလည်း အိမ်ထဲသို့ လှည့် ဝင်လာသည် ။ အခန်းဆီးကြားက မျက်နှာ လေးကို ဇလပ်ဖြူက ခွာလိုက်သည် ။

ထမင်းစားချိန် မကျသေးဘဲနှင့် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ဇလပ်ဖြူဝင် လာခဲ့သည် ။ ညစာအတွက် ပြင်ဆင်နေသော ခွာညိုကိုတွေ့ရသည် ။

"ခွာညိုတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရတာကိုး"

"ရပါတယ်၊ ခွာညိုက ခုမှ လက်စွမ်းပြရတာ၊ မမဇလပ်ဖြူရဲ့ "

"ဇလပ် ကူလုပ်ပေးမယ်လေ....ဘာလုပ်ရမလဲပြောပါ"

"ရပါတယ်၊ ခွာညိုလုပ်နိုင်ပါတယ်"

"အလကား နေရတာ ပျင်းလို့ ၊ လုပ်ပေးပါရစေ ခွာညိုရယ်"

"ဒါဆို၊ စားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းပွဲကို ပြင်ပေးနော်"

"ဟုတ်ပါပြီ"

"မေမေက ဆေးရုံက မဆင်းရသေးဘူး၊ ချုပ်ရိုးမကျက်သေးဘူးတဲ့ မမလေပ်ဖြူရဲ့ "

"ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ခွာညိုရဲ့ အဖေရော"

"ခွာညိုတို့ မှာ အဖေ မရှိတော့ပါဘူး၊ မျိုးမျိုးနဲ့ တိုးတိုး တစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ဆုံးသွား တာပါ"

"အိုကွယ်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ"

"ဖေဖေဆုံးသွားပြီး ကတည်းက ဒီခြံကို ခွာညိုတို့ ရောက်ခဲ့တာပါ၊ ကိုကိုကြီးက နောက်ဖေးတန်း လျားမှာ ခွာညိုတို့ ကို နေရာပေးတယ်၊ မေမေက ကိုကိုကြီးရဲ့ ထမင်းချက်လေ"

"မျိုးမျိုးနဲ့ တိုးတိုးက အမြွှာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ မမလေပ်ဖြူရဲ့ "

"မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး အမြွှာကရှားတယ်ပြီးတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ရုပ်ဆင်တယ် နော်"

"ဟုတ်တယ် မမရဲ့ ၊ ကိုကိုကြီးက အလိုလိုက်ထားလို့ သိပ်ကဲတာ၊ သူတို့ ကို ကိုကိုကြီးက ကျောင်းထားပေးတယ်လေ၊ ခွာညိုတို့ အတွက် ကိုကိုကြီးက ခေတ်သစ်သိကြားမင်း သိလား"

ရွတ်နောက်နောက် ရယ်ကျဲကျဲ ခွာညိုရဲ့ စကားကြောင့် လေပ်ဖြူက ပြုံးမိသွားသည် ။

"မေမေဆိုရင်လေ ကိုကိုကြီးကို သိပ်ချစ်တာ၊ သိပ်လဲ ကျေးဇူးတင်တာ သိလား"

"ခွာညိုရော ကျောင်းမနေဘူးလား"

"နေပါတယ်၊ ခု ဆယ်တန်းအောင်ပြီး နားနေတာလေ"

"တက္ကသိုလ် တက်မှာ ပေါ့"

"ကိုကိုကြီးက ဒေးတက်ခိုင်းတယ်၊ ခွာညိုကတော့ အဝေးသင်ပဲ တက်မလို့ "

"ကောင်းတာပေါ့၊ ဇလပ်လဲ အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရတာ"

"ဟင်....ဟုတ်လား"

ရွှန်းလက်သောမျက်ဝန်းများ နှင့် ခွာညိုကဇလပ်ဖြူကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ဝေနိုင်ဦးရဲ့ ကောင်း ကောင်းတွေကို ပြောနေသော ခွာညိုရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ခန့်မှန်းမိသည် ။

"ကိုဝေနိုင်ဦးကို သူတို့ မိသားစု သိပ်ကို သံယောဇဉ် ရှိကြပါလား"

"ကဲ ... အသင့်ဖြစ်ပြီ၊ ကိုကိုကြီးကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

လှစ်ခနဲ ဇလပ်ဖြူအပါးကနေ ခွာညိုက ထွက်သွားသည် ။ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်မထိုင်သေးဘဲ ဇလပ်ဖြူက ပြတင်းပေါက် အနားသွားရပ်နေသည် ။

"ဘာဟင်းတွေချက်လဲ ခွာညို"

ခြေသံနှင့်အတူ ဝေနိုင်ဦးရဲ့ မေးသံကိုကြားရ၍ ကျောခိုင်းအနေအထားမှ လှည့်ကြည့်သည် ။ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝေနိုင်ဦးက ဝင်ထိုင်ရင်း ဇလပ်ဖြူကို လှမ်းကြည့်သည် ။

" လာလေ ... ဇလပ်ဖြူ"

သည် လူနှင့် ထမင်း လက်ဆုံစားရမှာ ဇလပ်ဖြူက ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်

နေသည် ။ ထမင်းပန်းကန်ထဲ သို့ ခွာညိုက ထမင်းများ ခူးခပ်ပေးသည် ။

"ခွာညိုရော မစားသေးဘူးလား"

"ခွာညိုက မျိုးမျိုးတို့ နဲ့ စားတာပါ"

"ကလေးတွေပါ ခေါ်ပြီး ဝင်စားပါလား ခွာညို"

"ရတယ် ကိုကိုကြီး၊ သူတို့ ကို ခွာညိုသွားပြီးခွံကျွေးလိုက်မယ်"

"ဒီနှစ်ကောင်ကလဲ ခွံမကျွေးရင် ကောင်းကောင်း မစားတာက ခက်တယ်၊ ခွာညိုက အကျင့်လုပ် ထားတာကိုး"

"မေမေ လုပ်ထားတာလေ၊ သူတို့ ဘာသာ စားရင်ဆော့နေစကားများ နေတာနဲ့ ပါးစပ်ထဲကို ထ မင်းမရောက်ဘူး"

ဇေလုံနှင့် ထမင်းရော ဟင်ရောပုံပြီး ခွာညိုက ထွက်သွားသည် ။ နှစ်ယောက်တည်း ထမင်း အတူ စားနေရသည့် အဖြစ်က ဇေလုပ်ဖြူအတွက် လွန်စွာ ကျဉ်းကျပ်စေသည် ။

ခေါင်းကိုငုံပြီး ထမင်းကိုစားနေသော်လည်း ဝေနိုင်ဦးရဲ့ အကြည့်များ သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ မကြာ ခဏ ကျရောက်နေသည် ဆိုတာကို ဇေလုပ်ဖြူ သိနေသည် ။

"ဒီအိမ်မှာ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး၊ ရဲရဲတင်းတင်းစားသောက်ပါ ဇေလုပ်ဖြူ"

"ဟုတ်ကဲ"

"မင်း ဘွဲ့ရပြီးပြီပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘာအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလဲ"

ဖျတ်ခနဲ မော့အကြည့် သူမကို စူးစမ်းစွာ ကြည့်နေသော ဝေနိုင်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ။

"အလုပ်ရှာနေဆဲပါ၊ ကျွန်မဝါသနာပါတာကတော့ ပန်းချီလုပ်ငန်းပဲ"

"ဪ... အမေ့သမီး ဝိသတာကိုး၊ ဒေါ်လေးဖြူက ပန်းချီလောကမှာ နာမည် အသင့်အတင့် ရှိတဲ့ သူတစ်ယောက် မဟုတ်လား"

ထမင်းစားခြင်းကို ဇလပ်ဖြူကလက်စသတ်လိုက်သည်။ ။ ဝေနိုင်ဦးက စားနေဆဲပါ။

"ဝပြီလား ဇလပ်ဖြူ"

"ဟုတ်ကဲ့"

စားပြီးသား ထမင်းပန်းကန်ကို ဇလပ်ဖြူက စတီးရေဆေးခွက်ဆီသို့ ယူသွားသည်။ ။

"ခွာညို ဆေးလိမ့်မယ်၊ ထား လိုက်လေ၊ ဇလပ်ဖြူ"

"ရပါတယ်"

ဝေနိုင်ဦးက တားပေမယ့်၊ ဇလပ်ဖြူက စားပြီးသား ပန်းကန်ကို ဆေးသည်။ ။ ဝေနိုင်ဦး စားပြီး တော့လည်း စားပွဲကို သိမ်းလိုက်သည်။ ။

"ထားခဲ့ပါ မမဇလပ်ဖြူရဲ့၊ ခွာညိုလုပ်ပါ့မယ်"

ခွာညိုက ပြန်ရောက် လာပြီး၊ ဇလပ်ဖြူကိုတားသည်။ ။ ဝေနိုင်ဦးက ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်သွား သည်။ ။

ခွာညိုက စားပြီးသား ဟင်းခွက်ပန်းကန်များကို ကူဆေးပြီး ဝေနိုင်ဦး ရှိရာသို့ ထွက်လာသည်။ ။ သည် အိမ်မှာ ဇလပ်ဖြူက လူပိုတစ်ယောက်

က်လိုမနေချင်ပါ။ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ပေးချင်သည်။ ။

သတင်းစာ ဖတ်နေသော ဝေနိုင်ဦးထံသို့၊ ဇလပ်ဖြူက ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ ။

"ကိုဝေနိုင်ဦးကို စကားနည်းနည်းလောက် ပြောပါရစေ"

"ဘာများ လဲ ဇလပ်ဖြူ"

မျက်နှာရှေ့က သတင်းစာကို ဖယ်ရှားပြီး ဇလပ်ဖြူကို မျက်ဝန်းတည့်တည့်နှင့် ကြည့်သည်။ ။

"ပြောပါ"

"ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မ လူပိုတစ်ယောက်လို အလကားမနေချင်ပါဘူး ကိုဝေနိုင်ဦး"

"ဒီတော့"

"ကျွန်မ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ပါရစေ"

"မင်းက ဘယ်အလုပ်များ လုပ်ချင်လို့ လဲ"

"ဒီလိုပါ ကိုဝေနိုင်ဦး၊ ကျွန်မက အိမ်ကိုအလှဆင်တဲ့ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း ကြိုး လုပ်တတ် ပါတယ်"

"တို့ ရဲ့ အိမ်ကို မင်းက အလှဆင်ပေးချင်တယ် ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုဝေနိုင်ဦး အကုန်အကျ ခံနိုင်မယ်၊ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင်ပေါ့"

ဝေနိုင်ဦးရဲ့ တည့်မက်သော အကြည့်များ သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည်။ ။

"အခုရော၊ တို့ အိမ်က မလှမပ ဖြစ်နေသလား"

"လှတော့လှပါတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ကြိုက် ပြောရရင်၊ မြန်မာဆန်ဆန် လေးနဲ့ လှနေရင်ပိုကောင်း မလားလို့ "

"ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို မြန်မာဆန်ရမှာ လဲ"

"အထူးသဖြင့် ဧည့်ခန်းရဲ့ အဆောင်အယောက်ကိုပေါ့၊ လှပတဲ့ မြန်မာပန်းချီကားလေး တချို့က ခု ဧည့်ခံနံရံမှာ ၊ နိုင်ငံခြားပန်းချီတွေအစား ရှိနေရင် မကောင်းဘူးလားလို့ ၊ ပြီးတော့ ဆိုဖာဆက်တီတွေ အနားမှာ ပန်းပုလက်ရာ ဆိုဖာတပ်ကုလားထိုင်တွေ ရှိနေသင့်သလားလို့ "

"ဘာကြောင့် ရှိနေသင့်တာလဲ"

"ကိုဝေနိုင်ဦးက စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဆိုတော့ မြန်မာဆန်တဲ့ အသုံးအဆောင်နဲ့ ပိုပြီး အပ် စပ်မယ် ထင်လို့ ပါ"

ဝေနိုင်ဦးက သဘောကျစွာနှင့် ရယ်သည် ။ ထိုသို့ ရယ်လိုက်မှ ပို၍ နှစ်လိုနပျိုသွားသော သူ၏ အလှကို ဇလပ်ဖြူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည် ။

"ဇလပ်ဖြူ မင်း တော်တော် စိတ်ကူယဉ်တတ်သလား"

"စိတ်ကူးယဉ်တတ်တာထက်၊ အလှအပကို ပိုပြီး ခံစားတတ်တာပါ"

"ကောင်းပြီလေ၊ မင်းစိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်၊ လိုတဲ့ ငွေကို ပြော ဟုတ်ပြီလား"

ရှောရှောရှူရှူ လိုက်လျောလိုက်သော ဝေနိုင်ဦးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါသည် ။ ဝေနိုင်ဦး၊ စိတ်ကျေနပ်မှု ရစေရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးမည်လို့ စေတနာတွေ ဝေဖြာလိုက်ပါတော့သည် ။

စိတ်ကျေနပ်မှုများကို ပိုက်တွေးပြီး၊ အခန်းဆီသို့ ဇလပ်ဖြူ ပြန်လာခဲ့

သည်။
